

מדינת ישראל
בית הדין לעררים לפי חוק הכניסה לישראל, תשי"ב-1952

ערר (ת"א) 19-4515

בית הדין לעררים בתל אביב
לפני כב' הדיין חנניה גוגנהיים

העורר:

ס. ס

ע"י ב"כ עו"ד דוד טולמסוב

נ ג ד

משרד הפנים - רשות האוכלוסין וההגירה

המשיב:

ע"י הלשכה המשפטית

פרוטוקול הושמט מן המסמך

פסק דין

1. העוררת היא נתינת סרי לנקה, אשר נכנסה לישראל בשנת 2007 כעובדת בענף הסיעוד. העוררת עבדה בענף הסיעוד כדין עד ליום 30.5.2018. העוררת יצאה מישראל מספר פעמים לביקור במדינת נתינותה, ובפעם האחרונה ביום 15.9.2017, והיא חזרה ביום 16.10.2017.
2. ביום 22.8.2018 לאחר ששהתה בישראל ללא אשרה כדין, הגישה העוררת בקשה לקבלת מקלט מדיני בישראל, וביום 30.12.2018 נערך לה ריאיון ביחידת הטיפול במבקשי מקלט מדיני בנוכחות באת כוחה.
3. במסגרת הריאיון הסבירה העוררת כי היא אלמנה, אין לה ילדים והוריה נפטרו, ובסרי לנקה נמצאים חמשת אחיותיה (מחוץ לעיר קולומבו) עמם היא שומרת על קשר. לטענתה לאחר מות בעלה בשנת 2006 מוסלמים מכפר סמוך אשר היו עמם גם מריבות בעבר (עוד משנת 2005), חמדו את ביתה, ולכן היא עזבה לבית אימה שם לא היו לה בעיות כלשהן. לבסוף משפחת בעלה שמה יד על ביתה. לאחר שאימה מתה אין לה לאן לשוב, כאשר מגורים במקום אחר דורשים עתודות כלכליות. לטענתה ככל שתשוב לכפרה, המוסלמים "ילמדו אותה לקח" בגלל ששהתה בישראל. העוררת לא פנתה למשטרה במדינת נתינותה בנוגע לבעיותיה. לטענתה היא לא הגישה בקשת מקלט מקודם לכן, מכיוון שהיה בידיה אשרת עבודה. העוררת גם לא ביקשה מקלט במדינות אחרות בהם עברה בשנים האחרונות מכיוון שהיא רצתה לבוא לישראל, והיא לא אוהבת את החיים בסרי לנקה.

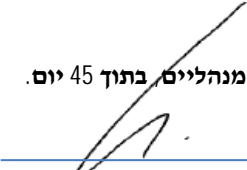

מדינת ישראל
בית הדין לעררים לפי חוק הכניסה לישראל, תשי"ב-1952

4. ביום 8.1.2019 דחה המשיב את בקשת המקלט לאור השיהוי שנפל בהגשת הבקשה, ומשלא נמצא כי העוררת ביססה את הטענה לפיה קיימת לה סכנה בארצה. כנגד החלטה זו, הוגש הערר שבכותרת.
5. לאחר בחינת כתבי הטענות וקיום הדיון היום במעמד הצדדים, נמצא כי דין הערר להידחות.
6. סעיף 1(ג) לנוהל הטיפול במבקשי מקלט מדיני בישראל קובע שככלל תידחה בקשת מקלט המוגשת לאחר שחלפה יותר משנה מיום כניסת המבקש לישראל. סעיף זה הוכר כראוי והכרחי לצורך תפקוד נאות של מערכת המקלט, אך עם זאת יש לבחון בקפידה את ההחלטות המתקבלות במסגרתו בכדי לוודא שאדם לא נשלח לסכנה חמורה לחייו או חירותו, על אף איחור בהגשת בקשתו (ראה למשל ערר (ת"א) 2402-15 נואן נ' **משרד הפנים**; ערר (ת"א) 1813-16 **טודריה נ' משרד הפנים**; עמ"ן (ת"א) 36563-12-16 **מדינת ישראל נ' וילסון**).
7. בענייננו, לא הציגה העוררת נימוק סביר לאי-הגשת בקשת המקלט מיד עם היווצרות הנסיבות העומדות בבסיס הבקשה, במקביל לכניסתה לארץ או בסמוך לאחר מכן. העובדה שהעוררת שהתה בישראל עם אשרה כדין אינה יכולה להצדיק עיכוב זה, כאשר ברור היה לעוררת שכאשר תפוג אשרתה תידרש לחזור לארצה, כפי שנדרש מכל עובד זר. עילת המקלט הנטענת נוצרה לכל המאוחר בשנת 2006, ולא בסמוך להגשת בקשת המקלט כנטען על ידה, כאשר מועדים אלו נספרים מעת כניסתה הראשונה לישראל.
8. בנוסף, העוררת לא הוכיחה כי צפויה סכנה של ממש לחייה או לחירותה ככל שתשוב לארצה. כל אשר נטען הוא כי אין לה לאן לשוב מכיוון שביתה נתפס על ידי בני משפחת בעלה, וכי המוסלמים יתנכלו לה בכפרה. העוררת לא פנתה למשטרה, ושלה מעבר מגורים פנים מדינתי מסיבות כלכליות בלבד, זאת עת אשר לה אחיות הגרות בסביבת העיר קולומבו אשר עמם היא שומרת על קשר.
9. בנסיבות אלה, ועל אף הזהירות המתחייבת בבחינת בקשות מקלט, ובפרט עת בוחן בית הדין בקשות אשר נדחו על הסף (ראה ע"מ 1440/13 צ'ימה נ' **משרד הפנים**), לא נמצא כי נפל פגם בהחלטת המשיב לדחות את בקשת המקלט שהגישה העוררת, ולא נמצא כי מוטל היה על המשיב להמשיך ולבחון את בקשת המקלט שלא בהתאם להוראות סעיף 1 לנוהל.
10. אשר על כן, הערר נדחה. העוררת תצא את ישראל לאלתר מבלי שתגיש בקשה נוספת להסדרת מעמדה בטרם יציאתה. ככל שבשל המצב השורר לאור נגיף הקורונה לא תאתר העוררת טיסה לארצה, תפנה העוררת בתוך 7 ימים מהיום אל יחידת העזיבה מרצון של המשיב.
11. העוררת תישא בהוצאות המשיב בסך של 5,000 ₪ אשר ניתן לחלטס מן הערבות, ככל שהופקדה.

זכות ערעור בפני בית המשפט המחוזי בתל-אביב, בשבתו כבית משפט לעניינים מנהליים, בתוך 45 יום.

ניתן היום, כ"ג כסלו תשפ"א, 09/12/2020, במעמד הצדדים.

חנניה גוגנהיים, דיין
בית הדין לעררים